

Anita Terpstra

Anders

2014

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor Theodoor

Wanhopig liet Alma de lichtbundel van de zaklantaarn over de bomen glijden. De bal zenuwen in haar maag groeide met de minuut. Misschien zou ze Sander achter de volgende boom vinden. Of de volgende. Dat spelletje hield ze nu al uren vol.

Hij moest hier ergens zijn. Zo groot was dit bos nou ook weer niet. Ze waren verdomme niet in Canada of waar ze ook maar bossen ter grootte van de provincie Utrecht of Groningen hadden. Hier kon een kind niet spoorloos verdwijnen. Háár kind.

Onmogelijk.

Hoe ze hem zou aantreffen, daar wilde ze niet te veel over nadenken. Alsjeblieft God, niet zoals Maarten. Die arme jongen. Sander was klein, maar sterk. Voor de duvel niet bang. Dat hij niet bij zijn vriendje was gevonden, stemde haar hoopvol. Het betekende dat hij was ontsnapt. Gevlucht. Ze hoefde hem alleen maar te vinden. Waarom hij niet terug was gerend naar de kampeerboerderij was haar een raadsel. Was hij er in blinde paniek vandoor gegaan en verdwaald?

Hij was vast moe. Doodsbang. Koud. En hij wachtte op haar. Tot zij hem in haar armen zou sluiten.

De maan tekende zich vol af tegen de donkere hemel. Het was al juni, maar de nachten waren nog steeds bitterkoud. Haar handen waren gevoelloos en ze kon niet ophouden met klappertanden, maar gek genoeg had ze het bloedheet. Een felle angst brandde diep in haar binnenste, als brandstof. Ze kon nog urenlang doorgaan.

Ze struikelde over een boomwortel die half uit de grond stak en wist nog net haar evenwicht te bewaren. Net als de rest van de

zoekploeg riep ze de naam van haar zoon om de paar seconden. Haar stem was schor, haar keel voelde rauw.

Het waaide hard en de boomtoppen zwiepten ritmisch heen en weer. Op het journaal had de weerman voor het hele weekend slecht weer voorspeld. Stormachtig zelfs. Ze had nog aan Linc gevraagd of het wel verstandig was om het kamp door te laten gaan. Het kamp was een initiatief van de jeugdsoos in het dorp. Kinderen van elf tot en met vijftien konden iedere vrijdagavond hun vertier zoeken in het multifunctioneel centrum in het dorp, waar ook iedere zondagmiddag een disco was. Ter afsluiting van het jaar vond er in juni altijd een kamp plaats.

Linc, die mee was als vrijwilliger, had gezegd dat het te laat was om de boel af te blazen. Er was geen andere mogelijkheid meer om het jaar af te sluiten. Alle faciliteiten in de omgeving waren volgeboekt en over een week begon de zomervakantie. Bovendien sliepen ze met z'n allen in de kampeerboerderij, niet buiten. Niks aan de hand.

Niks aan de hand.

Waarom was Maarten dan vermoord? Waarom liep ze hier dan naar haar kind te zoeken?

Haar schoenen zaten onder de modder. Witte gympen, het eerste wat ze had aangetrokken op het moment dat die politievrouw aan de deur kwam en haar met een ernstig gezicht had verzocht mee te komen. En dat terwijl er gewoon laarzen in de bijkeuken stonden. Ze had de grond op zich af zien deinen en had het zwarte niets van zich af weten te houden door de deurpost vast te grijpen.

Ze had zich alleen de tijd gegund om snel haar joggingbroek te verwisselen voor een spijkerbroek. Ze stond op het punt om naar bed te gaan. Voor het eerst in jaren was ze alleen thuis en ze had de hele avond voor de tv gehangen, met wijn en chips. Iris was ook mee op kamp.

Ergens had ze zich gerustgesteld gevoeld dat Linc ook meeinging. Hij zou er wel voor zorgen dat de kinderen niks overkwam.

Het was een onzinnige, irrationele angst, dat wist ze heus wel. Ze waren vijftien en elf en Linc zei keer op keer dat ze de kinderen los moest laten, maar haar moederinstinct zei iets heel anders. Ze waren nog jong, maar dat wilde niet zeggen dat ze niet zouden proberen om te drinken. Te veel te drinken. Of te blowen. Een pilletje te slikken, op aandringen van hun vrienden. Ze was niet gek. Ze was zelf ooit ook jong geweest. En als verpleegkundige had ze gezien welk ongeluk mensen kon treffen.

En dus lag zij languit op de bank, in de wetenschap dat Linc een oogje in het zeil zou houden.

Hoe had dit dan in godsnaam kunnen gebeuren? Dit was iets wat andere mensen overkwam. Andere gezinnen. Niet haar.

Ze masseerde haar gevoelloze handen tot ze tintelden en probeerde zich het gesprek dat ze met de agente in de auto had gevoerd zo goed mogelijk voor de geest te halen.

Na het pannenkoeken eten begon het avondprogramma, dat een dropping in het bos behelsde en een playbackshow ter afsluiting. Dat van de playbackshow wist Alma. Iris was al weken aan het oefenen met vriendinnen. Een nummer van Rihanna. Alma kon het nummer inmiddels niet meer horen. *Please don't stop the, please don't stop the, please don't stop the music.* Het zoeken naar geschikte kleding bleek twee keer zoveel tijd in beslag te nemen als het oefenen van de dansspasjes en het onthouden van de tekst. Iris had een outfit laten zien die weinig aan de verbeelding overliet en toen Alma had geprotesteerd, had Iris haar voor de voeten geworpen dat ze ouderwets was en dat zangeressen er tegenwoordig nu eenmaal zo bij liepen. Of ze wel eens naar hun videoclip keek.

Sander was een heel ander verhaal. Ze had geen idee welk nummer hij ging playbacken. Of met wie. Hij wilde er niks over zeggen. Iedere keer als ze ernaar vroeg, bromde hij iets onverstaanbaars. Niet mee bemoeien, betekende dat waarschijnlijk in jongenstaal.

De wind liet haar schouderlange, bruine haar voor haar gezicht dansen. Ze wou dat ze een elastiekje mee had genomen. Wie liet er

nou met een storm op komst een dropping doorgaan? Tijdens de dropping waren zestien kinderen – niet iedereen wilde mee – in groepjes van vier gedeeld. Vier groepjes van vier. Twee oudere kinderen bij twee jongere kinderen. Vervolgens waren de begeleiders diep het bos in gereden en waren de kinderen ergens gedropt met de mededeling dat ze zelf de weg terug naar de kampeerboerderij moesten zien te vinden, zonder enige aanwijzing.

Sander en zijn beste vriend Maarten waren ingedeeld bij Iris en haar vriend Christiaan, maar op de een of andere manier waren ze de twee jongens uit het oog verloren. Iris en Christiaan hadden nog gezocht, maar konden de jongens nergens vinden. Uiteindelijk had Iris haar vader gebeld en gezegd dat ‘ze’ waren verdwaald. Linc was naar hen toe gereden en kwam er toen pas achter dat Iris met ‘ze’ alleen de jongens bedoelde. Hij had Iris en Christiaan naar de kampeerboerderij gestuurd met de mededeling dat ze de anderen moesten optrommelen. Zelf was hij meteen gaan zoeken.

En toen had hij Maarten gevonden. Dood.

Sander was nergens te bekennen.

De wind trok aan. Gras en mos knerpten onder Alma's schoenen, de bladeren ritselden en de wind suisde in haar oren. De geluiden die het bos voortbracht, waren oorverdovend en overstemden Alma's gedachten.

Ontelbare keren hadden ze hier op zondagen met de kinderen gewandeld toen ze nog kleiner waren. Het bos lag nauwelijks twee kilometer bij hun boerderij vandaan. De kinderen vonden het een sport om vooruit te rennen en zich dan te verstoppen. Vooral Sander kon zich heel goed stilhouden. Altijd be kroop haar een gevoel van paniek als ze de kinderen niet kon zien. Zelfs in de supermarkt had ze er last van. Dat gevoel was nu duizend keer zo groot. Haar hart ging als een bezetene tekeer en haar maag was veranderd in een klomp zenuwen. Ze klappertandde nog steeds.

Van een lerares had ze gehoord dat Maarten met zijn broek en onderbroek op zijn enkels was gevonden, maar dat wist Alma niet zeker. Niemand van de politie wilde haar vertellen wat er precies was gebeurd. Toen ze bij de kampeerboerderij was gearriveerd, bevond iedereen zich in een lichte staat van histerie. Niet alleen de kinderen, maar ook de leraren en de vrijwilligers.

De volwassenen. Zij hoorden het overzicht te houden en hun kalmte te bewaren, ja toch?

Alle kinderen zaten bleekjes en stilletjes bij elkaar in de gemeenschappelijke, kale ruimte die vroeger de stal was geweest. Sommigen hadden hun playbackkleding nog aan, anderen waren in pyjama. Een paar kinderen huilden en werden getroost door hun vriendjes.

Alma had nog geen voet over de drempel gezet of een lerares stoof op haar af, met een rood en behuild hoofd. We bidden allemaal voor Sander, zei ze. Alma luisterde maar half, omdat haar blik werd gevangen door Iris die naast Christiaan op een versleten, uitgezakte bank zat. Haar ogen waren groot en donker in haar bleke snoetje, waardoor de moedervlek die een groot deel van haar rechterwang bedekte nog feller afstak. Iris en Christiaan hielden elkaars handen zo stevig vast dat hun knokkels wit zagen en wisselden wanhopige blikken uit. Ze keken haar nauwelijks aan toen Alma zich op haar hurken liet zakken. Ze bedwong de aanvechting om Iris in haar armen te nemen.

‘We vinden hem wel,’ zei Alma. ‘Maak je geen zorgen.’

‘Het spijt me, mam. We konden er niks aan doen, ze waren in één keer weg en...’

‘Hoe kon dit gebeuren?’ Ze probeerde niet beschuldigend te klinken, maar dat ging haar bar slecht af. Ze wist heus wel dat het hun schuld niet was. Waarom was er geen volwassene meegegaan? Welke idioot had bedacht dat het een goed idee was om twee vijftienjarigen de verantwoordelijkheid over twee jongere kinderen te geven?

Iris staaarde naar haar handen. ‘Ik weet het niet.’

In Alma’s kielzog waren meer ouders gearriveerd. Het was haar niet helemaal duidelijk of ze waren gebeld door de kampleiding of de politie, of dat de kinderen zelf hun ouders hadden gebeld. Hun gezichten stonden strak en bezorgd. Aan de blikken die ze haar toewierpen, leidde ze af dat ze al wisten wat er aan de hand was. Maar ze weigerde te huilen. Er was immers geen enkele reden om te huilen. Sander kon elk moment gevonden worden.

Sommige ouders werden boos toen ze hoorden dat ze hun kinderen niet meteen mee naar huis mochten nemen. Alma kon het hun niet kwalijk nemen. In hun plaats zou ze exact hetzelfde gedaan hebben. Weg van deze wrede, onveilige plek. Naar de warmte van thuis, waar je ze ten minste kon beschermen tegen het kwaad.

Maar de kinderen moesten eerst verhoord worden. Alma ving gesprekken op. Tussen kinderen en agenten. Tussen kinderen en ouders. Tussen kinderen onderling.

Hadden ze iets vreemds gezien?

Was er sinds hun komst iemand in de buurt geweest die ze niet kenden?

Ze hoorde verschillende kinderen zeggen dat ze niemand hadden gezien, maar dat er wel iemand was geweest. Ze hadden iemand gehoord. Iemand die hen volgde. Iemand die zich schuilhield. Hen bekeek.

Een meisje beweerde dat ze een man had gezien. Op de rug. Het was niet iemand van de begeleiding geweest. Een vreemde.

Aan de ene kant wilde Alma alles horen wat er werd gezegd, maar aan de andere kant wilde ze zich ervoor afsluiten. Hoe meer ze hoorde, hoe groter de druk op haar borst werd. Het maakte dat ze keihard wilde gaan gillen.

De dader was op de vlucht geslagen, zei de politie. Het was mogelijk dat hij Sander had meegenomen. Die mededeling trof haar als een mokerslag en had haar letterlijk op haar benen doen wankelen. Toen had ze besloten dat ze geen minuut langer binnen kon blijven.

Ze was naar buiten gevlucht en Iris was haar achterna gelopen. Ontredderd en verdoofd hadden ze naar alle bedrijvigheid staan kijken. Er waren zo veel auto's. Zo veel mensen met harde stemmen. Zo veel licht plotseling. Het leek wel dag, maar als ze omhoog keek, bleek de hemel gitzwart te zijn.

Niemand lette op hen en ze had het idee dat Iris en zij zich in het middelpunt van een orkaan bevonden en dat alles en iedereen om hen heen draaide. Zonder richting. Zonder doel. Ze deden maar wat, om iets te doen. Alsof ze daarmee vat konden krijgen op de chaos. Maar ze waren overgeleverd aan die verwoestende kracht die levens zonder reden kon ontwrichten. Dat schoot allemaal door haar heen. Ze kon niet aan Sander denken of aan waar hij nu was. Alleen en bang. Wachtend.

Vanuit haar ooghoeken zag ze Lex, de vader van Maarten, die door twee agenten naar een stationair draaiende auto werd begeleid. Hij zag lijkbleek. Een ogenblik kruisten hun blikken elkaar. Alma wist dat ze naar hem toe zou moeten gaan, om iets te zeggen, hem te troosten, als er al woorden van troost waren, maar ze was als bevroren. Net als Linc was Lex mee als begeleider. Alma sloeg als eerste haar ogen neer. Ze kon de pijn in de zijne niet verdragen.

‘Wat moeten we doen?’ zei Iris.

‘Ik ga zoeken.’

‘Nee, blijf nou hier.’

Iris klampte zich aan haar vast. Dat had ze nog nooit gedaan. Alma kende niemand die zo onafhankelijk was als haar dochter. Ze had zich altijd afgevraagd of Iris anders zou zijn geweest zonder moedervlek. Ze zou nooit vergeten hoe onthutst en geschokt de gynaecoloog en de verpleegsters hadden gekeken in die eerste seconden nadat Iris was geboren. Hoe ze razendsnel ernstige blikken hadden uitgewisseld. Duizend-en-één gedachten waren door haar hoofd geschoten. Was ze dood, was ze gehandicapt, had ze afwijkingen? Of het nog wegtrok, had ze de kinderarts later gevraagd, met haar dochter stevig in haar armen geklemd. ‘Dat weten we niet, waarschijnlijk niet.’ Het was alsof Iris ergens diep van binnen wist dat ze zich maar beter kon wapenen tegen de buitenwereld. Ze was hard voor zichzelf, hilde nooit, liet zich niet troosten en dopte haar eigen boontjes. Kinderen die in de speeltuin vielen, liepen huilend naar hun moeder. Iris niet. Ze was een binnenvetter, loste haar eigen problemen wel op. Alma kon zich de allereerste keer dat Iris naar de kleuterschool ging nog levendig voor de geest halen. Een jongetje had lachend naar haar gezicht gewezen en haar uitgescholden voor engerd. Ze had het joch een duw gegeven.

Alma had een agent gewenkt die net voorbijliep en gezegd dat ze mee wilde zoeken. Het was belachelijk, maar de agent had er een collega bij geroepen, iemand hoger in rang, om te vragen of dat wel

mocht. Ze was ontploft van woede. Gingen ze haar verbieden om haar eigen kind te zoeken?

Iris liet ze achter bij een lerares. Ze huilde hysterisch en riep dat ze niet wilde dat Alma ging, dat ze niet alleen wilde blijven.

Maar Alma had geen keuze. Haar ene kind had haar meer nodig dan haar andere.

Een laaghangende tak sloeg haar in het gezicht en schudde haar wakker uit haar gedachten. Ze keek opzij, naar de anderen. Agenten, militairen en vrijwilligers die allemaal uit hun warme bed waren gebeld. Zij aan zij kamden ze het gebied uit. De honden voorop.

Alma begreep er niks van. Ze hadden Sander allang moeten vinden. Honden stonden toch bekend om hun reukvermogen, om het feit dat ze elke geur konden oppikken? Waarom die van Sander dan niet? Hij kon toch niet zomaar van de aardbodem verdwenen zijn? Ze moest het aan de man vragen die voorop liep, maar op de een of andere manier kwam hij maar niet dichterbij, hoezeer ze haar pas ook versnelde.

Linc had ze nog steeds niet gesproken. Hij was aan het zoeken, net als zij. Er waren nog zo veel vragen. Maar eerst moesten ze Sander vinden. Al het andere was op dit moment niet belangrijk.

Een helikopter vloog met veel kabaal over. Het felle zoeklicht verblindde haar enkele seconden en ze knipperde met haar ogen. Sander zou er bang van kunnen worden, schoot door haar heen. Hij zou wegduiken. Zich verstoppen. Dat moest ze een agent vertellen. Opnieuw ging ze harder lopen en ze haalde een paar mensen in, maar zag nergens een agent. Ze liet de zaklantaarn die ze van iemand had gekregen over de ruggen van de mensen voor haar gaan, maar er lichtten geen strepen op.

Ze wenste dat ze die helikopter was. Ze wilde boven de hoge bomen uitstijgen en vliegensvlug het bos verkennen. Als een adelaar wilde ze een duikvlucht nemen en haar jong tussen haar snavel nemen en hem naar zijn veilige nest terugbrengen.

Vertwijfeld hield ze stil. Ze had geen idee met hoeveel mensen ze

in het bos waren. Tientallen, maar toch voelde ze zich ontstellend alleen. Ze kreeg bijna geen lucht meer en worstelde om haar ademhaling onder controle te krijgen. Niet in paniek raken nu. Je vindt hem wel. Je moet hem vinden.

Plotseling werd ze door de gedachte bevangen dat ze een nachtmerrie had. Ze was gewoon naar bed gegaan en nu was ze aan het dromen. Dat moest wel. Alles kwam haar zo surreëel voor, alsof het een ander betrof en niet haar, alsof ze van een afstandje naar zichzelf keek, maar toch alles voelde.

Ze raakte achterop en wilde weer in beweging komen toen haar aandacht werd getrokken door iets rechts van haar. Ze zag of hoorde het, welke van de twee wist ze zo snel niet. Ze liet het licht van haar zaklamp over de bomen en het struikgewas gaan en weer terug. De contouren zagen er grillig en angstaanjagend uit. In plaats van rechtdoor te lopen, naar de rest, boog ze af naar de plek waar ze iets had zien bewegen. Ze hield stil, luisterde nog eens. Toen zag ze het.

Tussen de bomen stond een man.

Alma schreeuwde. Het voelde als een schreeuw uit een van haar nachtmerries, waarbij niemand haar hoorde omdat er geen geluid uit haar keel kwam. Maar dat was niet zo, want van alle kanten kwamen mensen aanstormen.

Ze wees in de richting van de gestalte die ze had gezien, maar hij had zich omgedraaid en was weggerend. Verschillende agenten zetten de achtervolging in. Luide, opgewonden stemmen galmden door het bos. De honden, dacht ze. De honden zijn veel sneller. Laat ze los.

Zelf begon ze ook te rennen, maar ze gaf het op toen ze de agenten niet meer zag. Vertwijfeld keek ze om zich heen. Hijgend, met gemene steken in haar zij, leunde ze tegen een boom. Ze moest bijna overgeven en slikte heftig.

Uitgeput legde ze haar voorhoofd tegen de koele stam van de boom. Ze had Sander thuis moeten houden. Die gedachte liet haar maar niet los. Waarom had ze niet naar haar intuïtie, haar gevoel, haar ingeving geluisterd? Hij had helemaal geen zin om op kamp te gaan, omdat sommigen van zijn klasgenoten er ook waren. Het ging erg moeizaam op school. Sander was de kleinste van het stel, altijd al geweest, en mollig. Zij had er geen moeite mee, maar de schoolarts had er ook al eens een opmerking over gemaakt. Hij moest z'n plekje nog vinden, had zijn leraar hun verteld tijdens een ouderavond. Een stomme opmerking, vond Alma. Hij zat al sinds de kleuterschool bij deze kinderen in de klas. Of hij werd gepest, had Alma gevraagd. Ze had het eruit geflapt, op een nogal lacherige toon, en de leraar had haar bevreemd aangekeken. Ze had willen

zeggen dat ze een beetje moest lachen omdat Iris juist degene was om wie ze zich altijd zorgen had gemaakt vanwege haar moeder-vlek. Het zou een mooie poets van het lot zijn als het Sander zou treffen.

Hij was het liefst alleen, leek weinig behoefte te hebben aan vriendjes. Hij was geen groepsdier, zoals zijn vader en zijn zus. Iris sleepte vanaf de eerste schooldag het ene vriendinnetje na het andere mee naar huis, maar Sander niet. Hij was het liefst buiten. Vanaf het moment dat hij kon fietsen, trok hij de wijde wereld in. Na school nam hij nog net de tijd om een glas limonade achterover te slaan en een koek naar binnen te proppen, maar dan lonkte het avontuur. De weilanden en de bossen in. Pas rond etenstijd verscheen hij weer, vies, en vaak onder de blauwe plekken, bulten en schrammen. Als ze hem vroeg wat hij had gedaan, kreeg ze altijd vage antwoorden. Jongensdingen.

Hij vond school, binnen zitten, verschrikkelijk. En hij haatte voetbal. De trainingen en wedstrijden waren één groot tranendal en na de zoveelste ruzie op het veld hadden ze hem eraf gehaald. Het was iets wat Linc maar moeilijk kon accepteren, dat hij geen zoon had die graag ging voetballen, zodat hij iedere woensdagmiddag en zaterdag langs de lijn tegen de andere vaders kon staan opscheppen over de prestaties van zijn kind.

Er waren momenten dat ze baalde van Lincs gedrag. Een kind kon zijn karakter niet kiezen. Als ouder kon je echter wel bepalen hoe je je opstelde tegenover je kind. Dat zei ze tegen Linc, keer op keer, als hij en Sander weer eens in de clinch lagen. Maar de laatste tijd deed hij erg zijn best, dat moest ze toegeven. Hij bracht veel tijd met Sander door.

Iris leek veel meer op Linc. Zij had een leuke, gezellige troep vriendinnen om zich heen verzameld en was druk met van alles en nog wat. Sinds een paar maanden had ze verkering met Christiaan, een boerenzoon. Ze was de laatste tijd vaker op de boerderij van Christiaans ouders te vinden dan thuis.

Het begon te miezeren. Terwijl Alma het donker in tuurde en vol spanning wachtte, dacht ze terug aan de dag dat Sander werd geboren. Een verpleegster had hem in haar armen gehouden en al wiegend gezegd: ‘Hier krijg je nog wat mee.’ Alma was beledigd geweest, het hummeltje mens was nauwelijks een dag oud – hoe kon ze dat in godsnaam nu al zien? –, maar de vrouw had gelijk gekregen.

Een tweede bevalling is gemakkelijker dan de eerste, had iedereen haar bezworen. Maar Sander werkte niet mee. Het was alsof hij niet geboren wilde worden, alsof hij wist dat de wereld daarbuiten iets voor hem in petto had wat hem niet aanstond. Of misschien was zij het geweest die hem moeilijk los had kunnen laten. Ze had dolgraag meer kinderen gewild, daarom was ze ook zo jong zwanger geraakt van Iris, maar bij de tweede zwangerschap was Linc duidelijk geweest. Hierna geen kinderen meer. Eén kind vond hij al genoeg, maar ze had hem gesmeekt om nog eentje. Gedreigd zelfs om weg te gaan. En dus kwam Sander.

Daarom had ze zich des te meer verbaasd over de postnatale depressie die haar had getroffen. Lange tijd had ze niet toe willen geven dat er iets aan de hand was. De eerste dagen vertoefde ze op een roze wolk, maar daarna waren haar gevoelens voor Sander omgeslagen. Ze moest niks meer van hem hebben. Dat gevoel had maanden geduurd en verergerde alleen maar. Steeds dieper zonk ze weg. Het absolute dieptepunt was de dag dat ze hem in bad deed en fantaseerde dat ze hem verdrong. Dan zouden al haar problemen in één klap voorbij zijn en zou ze zichzelf weer worden. Iets in haar, haar oude ik, had geweten dat ze geen gezonde gedachten koesterde over haar zoon en huilend had ze Linc alles opgebiecht. Hij was zich kapot geschrokken. Hij maakte lange dagen bij de bank en had geen idee wat zich thuis afspeelde. Het had nog eens ruim een half jaar geduurd voordat ze erbovenop was en ze iets van liefde voor Sander kon voelen. Ze voelde zich er nog altijd schuldig om.

Vanaf dat moment had ze altijd alles goed gedaan.

Altijd.

Alles.

Waarom gebeurde dit dan? Een snik ontsnapte aan haar keel. Ze sloeg haar vrije hand tegen haar mond om een volgende snik te smoren. Onder geen beding mocht ze hieraan toegeven. Sander had er niks aan als er straks een hysterische, behuilde moeder voor hem stond.

De wind sloeg de miezer tegen haar gezicht. Haar wangen prikten van de kou. Ze liet het licht van de zaklantaarn weer over de bomen glijden, maar er was geen enkele beweging zichtbaar. Was hij ontsnapt? Wat moest ze doen, blijven of verder gaan?

Alma besloot terug te lopen. De rest van de zoekploeg stond te wachten en had van de gelegenheid gebruikgemaakt om even te pauzeren. Ze klampte een agent aan, maar hij had nog geen contact kunnen krijgen met zijn collega's die de achtervolging hadden ingezet en kon haar niet wijzer maken, tot haar grote frustratie.

Ze wierp een blik op haar horloge. Half drie. Nog even en dan kwam de zon weer op. Haar hoofd kolkte van de zorgen en liet nauwelijks ruimte voor een eenvoudig rekensommetje. De droping was om half tien begonnen, toen het donker begon te worden. Het was de bedoeling dat ze rond tien uur weer terug zouden zijn. Om half één was Maarten gevonden. Dan was Sander nu ergens tussen de twee en vijf uur weg. Hoeveel kilometer kon een mens gemiddeld per uur afleggen? Of nee, Sander was nog maar een kind. Rekening houdend met het onvlakke terrein dat hier en daar lastig begaanbaar was vanwege de vele afgebroken takken en de omhooggeschoten wortels... Het lukte haar niet om uit te rekenen hoeveel kilometer Sander ongeveer gelopen zou kunnen hebben. En het zou alle kanten op geweest kunnen zijn. De honden hadden geen reukspoor opgepikt en ze waren maar gewoon gaan lopen.

Een dun straaltje koud snot liep van haar neus naar haar bovenlip en met de mouw van haar jas veegde ze het weg. Haar mond was

droog. Zou Sander ook dorst hebben? En honger? Thuis at hij aan één stuk door.

Alma snoof de scherpe geur die in de lucht hing op. Een mengeling van kou, modder en bladeren. Ze verbeelde zich dat ze Sander zou kunnen ruiken. Als moeder zou ze zijn geur uit duizenden herkennen. Toen hij net geboren was, had ze geen genoeg van zijn zoetige geur kunnen krijgen. Als ze het in een potje had kunnen bewaren, dan had ze dat gedaan. Het had iets geruststellends wanneer ze thuiskwam en zijn geur in de kamer hing. Als kinderen de puberleeftijd bereikten, veranderde hun geur. In de loop der jaren was Iris' frisse meisjesgeur veranderd. Dat zou met Sander ook gebeuren. Zweetsokken en ongewassen lichaamsdelen deden hun intrede, had ze van Marjo gehoord, die naast Maarten een oudere zoon had.

Marjo. Arme, arme Marjo.

Bevend haalde ze adem. 'Sander,' riep ze met schorre stem. 'Waar ben je toch? Kom terug bij mij. Bij mij ben je veilig.'

Ze vroeg zich af of de omgeving was afgezet, of alle auto's werden doorzocht. Het leek haar onbegonnen werk. Er waren meerdere toegangswegen tot het bos.

In haar jaszak klonk de ringtone van haar mobiele telefoon. Haar vingers waren verkleumd en het lukte haar bijna niet om het telefoontje te beantwoorden. Linc, stond er op de display. Haar hart schakelde over naar een nog hogere versnelling.

Aan de andere kant van de lijn hoorde ze de stem van haar man en de manier waarop hij haar naam zei, sloeg de grond onder haar voeten vandaan. In de zeventien jaar dat ze een relatie hadden, meende ze dat ze alle manieren waarop hij haar naam kon zeggen – en wat het impliceerde – inmiddels wel kende. Maar deze was nieuw voor haar.

'We hebben een jas gevonden, Alie. Zijn jas. Er zit bloed op. Ik...'

Ze schudde haar hoofd in ongeloof. De telefoon viel uit haar krachteloze vingers.